

ĐÁM CƯỚI CÔNG CHÁNH

LÊ KHẮC THỊ

Không phải đám cưới AHCC đâu, AH thì đã đùm đẽ dâu rể, cháu nội cháu ngoại rồi; còn sót lại “nguyên xí”, hoặc chưa “tục huyền, tái giá” thì cũng hiếm hoi lắm. Đám cưới đây là của đám con cháu AH.

Tối thứ Bảy vừa qua (12-10-88) một số khá đồng AH và phu nhân cùng con em dự tiệc thành hôn của hai cháu, thủ nam của Anh chị Lê Phú Quyền và trưởng nữ của Anh chị Hoàng Thao.

Hai AH này có một lý lịch hay hay, và ngày nay trở thành su gia với nhau. Tôi xin phép sơ lược ra đây, có điều gì làm cho hai anh không vui cũng xin cười để trứ.

Bốn mươi năm trước đây, vào những năm 1948-51 hai sinh viên Cao Đẳng Công Chánh, Anh Quyền và Anh Thao, cùng lớp, rất thân với nhau, đã từng chia cơm xé áo, trao đổi sách đèn, kể cả trao đổi

bài thi cho nhau. Anh Quyền cõi moto đi học, thời đó có chiếc moto cũn bánh lăm, những lúc lớp học vào đợt đặc trong Sở Thủ Saigon, anh em cũng được chạy thử vài vòng.

Thế rồi chinh chiến lan tràn, hai anh cùng tòng quân nhập ngũ, mãn khóa huấn luyện quân sự cùng chọn ngành công binh, người ở lại xây dựng trong Nam (A. Quyền), người ra Bắc chinh chiến (A. Thao) đạt được nhiều chiến công đem về chiến lợi phẩm quý giá nhất của đời người chiến sĩ.

Hết phục vụ ngành Công Bình, các anh được giao hoàn về Bộ Công Chánh. Hồ sơ các đương sự, theo AH, ĐT. Tám (có dụ tiệc hôm đó) cho biết thì đều tốt cả, thăng quan tiến chức đều đều. Về phần dân sự, hồ sơ tại Bộ cũng cho thấy đường hoạn lộ của hai người đều hòa, tốt đẹp không trồi sụt trong suốt thời gian phục vụ tại Bộ.

Nước mắt nhà tan, hai anh đều kẹt lại, cùng ném mùi cải tạo, cùng sống dưới chế độ CS trên dưới năm năm, rồi kể trước người sau cùng là “boat people” ra đi tìm tự do, đến nơi đất lành chim đậu, miền Nam Cali ấm áp, đông bà con bạn bè.

Và hôm nay hai anh bạn này tổ chức lễ thành hôn cho đôi trẻ, trở thành su gia trong niềm vui của gia đình AHCC. Phải chăng “có giây cây mới leo, có cột có kèo mới gác đòn tay”?

Đối với hai anh tôi có đôi lời nhắn nhủ, kể từ đây các anh là su gia rồi, việc xưng hô phải cho đàng hoàng “Dạ thưa anh Sui...” không nên gọi nhau bằng “toa, moa, mầy, tao” nữa, dâu rể nó cười cho.

Với chị Thao tôi thấy có vẻ lo nghĩ khi đưa con gái về nhà chồng “Con con mẹ dâu dâu người vậy”. Không phải vậy đâu, dâu là dâu gia đình Công Chánh thì không có gì phải ngại ngùng cả. Ông chú mụ o hay cả bố mẹ chồng có cay nghiệt thì cho AHCC biết để “liệu lý” kịp thời.

Còn hai cháu thì Bác khuyên nên noi gương hai ông già của các cháu, thương mến nhau 40 năm nay, mối tình ấy nay được các cháu tiếp nối, bồi đắp cho thêm đậm đà, dài lâu; mối tình AH đó, là một bảo đảm cho tương lai hạnh phúc của hai cháu.

Mục “Dâu hiền rể thảo” trên LT vẫn còn, mong quý AH, có câu chuyện gì liên quan đến việc xây dựng gia đình cho con em AH, tiếp tục gửi về cho ban phụ trách.

LÊ KHẮC THỊ'

14 tháng 12 năm 1988

Là những chuyên viên, chúng ta nên quan niệm là việc ra đi của chúng ta là bất đắc dĩ, là đất nước ta chẳng có tội tình gì, người có tội là các cấp lãnh đạo Cộng Sản. Họ đã mù quáng hụt hót theo đuổi những chính sách lỗi thời, những giáo điều mà họ đã học được từ ba bốn chục năm về trước, ngay nay không sai một mảy may giá trị nào cả.

Những nước cộng sản đàn anh của họ như Nga Sô, Trung Cộng đã bắt đầu chuyển hướng vì đã thấy sự khuyết điểm của Chủ nghĩa Marx-Lênin trong khi đó các cán bộ già nua của Bộ Chính Trị Hanoi vẫn khu khu theo đuổi các chính sách cũ, ôm lấy quyền hành, bảo vệ quyền lợi, khinh thường dư luận.

Cái “thời” của Chủ nghĩa Cộng Sản từ thịnh đã bắt đầu suy thì cái “thời” của các cán bộ già nua đó cũng chẳng còn được bao lâu, sớm muộn gì họ cũng sẽ bị đào thải. Và có thể đến sớm hơn những gì chúng ta mong đợi.

Là dân Việt, đa số chúng ta chắc không muốn gửi thân vĩnh viễn nơi đất người vậy là chuyên viên ta nên chuẩn bị hành trang ngay từ giờ để có gì mang về đóng góp cho việc xây dựng xứ sở, khi thời cơ thuận tiện và chính thể đã thay đổi.

Chúng ta trước khi ra đi đã hiểu thấu tình trạng các cơ sở kỹ thuật thuộc ngành nghề của mình, giờ đây chỉ cần biết là hiện nay nó đã tồi tệ đi rất nhiều. Vậy chỉ cần tìm phương thuốc chữa nào để con bệnh có thể dần dần bình phục. liều thuốc quá mạnh, quá bổ con bệnh sẽ không chịu nổi. Ý tôi muốn nói ta phải nghiên cứu và sưu tầm một cách thực tế, sao có thể áp dụng nhanh chóng ngay được, tùy theo phương tiện và vật liệu, nhân công và tài chánh trong nước. Những kỹ thuật, phương pháp tân tiến quá e không có lợi ngay vì chưa dùng được.

Để có thể phổ biến khuyến khích các công cuộc nghiên cứu sưu tầm như vậy, chúng ta có thể sử dụng Lá Thư Công Chánh để làm môi trường giới thiệu và gởi ý kiến. Như vậy Lá Thư Công Chánh nên đổi là Tập San Công Chánh để có chỗ cho các công cuộc khảo cứu sưu tầm kỹ thuật, khoa học về sau. Ta đừng nên ngại về chữ Công Chánh vì sợ không thu hút được các ngành nghề khác như Điện Lực, Hóa Xa, Thủy lợi, v.v... Ta chỉ cần định nghĩa Công Chánh như khi Bộ Công Chánh mới được thành lập tức gồm cả Kiều Lộ, Hoá Xa, Điện Lực, Thủy Lợi, Kiến Thiết, Hàng Không, v.v... là chúng ta có thể hóa giải được các phân vân suy nghĩ.

Điều cốt yếu là ta có thực muốn làm không và muốn làm thì phải làm gì?

Để khởi đầu, chúng ta có thể áp dụng một phương pháp khiêm tốn. Sẵn có sự tổ chức, thay vì chỉ tổ chức hội họp mỗi năm vào dịp Tết Âm lịch để hàn huyên tâm sự, chúng ta sẽ tổ chức thêm một hoặc nhiều phiên họp nữa vào lúc thuận tiện và biến nó thành một cuộc hội thảo chuyên môn, nơi đây chúng ta có thể trình bày những hiểu biết về các kỹ thuật và phương pháp tân tiến để so sánh tính toán cho sự áp dụng về sau. Chúng ta cũng có thể trao đổi ý kiến về các sáng chế, khám phá, cải tiến trong phạm vi ngành nghề mà chúng ta đang làm hay nghiên cứu. Chúng ta có thể mời các bậc đàn anh ở khắp nơi có nhiều hiểu biết và kinh nghiệm trong nghề đến thuyết trình, gởi ý kiến và tài liệu.

Những tài liệu về cuộc Hội Thảo này sẽ được gom lại, in ra và phổ biến bởi ban phụ trách của tập thể. Lúc đầu cuộc Hội Thảo tạm giới hạn trong vài tiểu bang, sau nếu thành công sẽ mở rộng cho toàn quốc và các nơi khác.

Vì hoạt động mở rộng, tập thể của chúng ta cần phải có một tổ chức, chặt chẽ hơn. Chúng ta nên nghĩ đến việc thành lập một Ái Hữu Công Chánh để tiện bề giao dịch, gom góp tài chánh, phân định trách nhiệm để thi hành các trách nhiệm mà tập thể giao phó.

Nói thì dễ, làm thì khó, thường thì cái khó là do lòng người ngại nọ e kia. Đường xa vạn dặm bao giờ cũng phải bắt đầu từ lúc bước chân ra khỏi cửa. Cái quan trọng là bạn đã thấy đến lúc phải bước ra khỏi cửa chưa? Cái cần thiết là các bạn đã thấy đến “thời” chúng ta phải làm một cái gì chưa? Thời thế nó không đợi chúng ta, nếu không ra đi thì không bao giờ tới.

Tôi ước mong sẽ nhận được nhiều ý kiến của các bạn về các nhận xét và đề nghị ở trên trong Lá Thư mùa Hè sắp tới.

NGUYỄN VĂN CƯ
San Diego 12/1988

